

mere ind paa. Det vil, som den ærede Ordfører bemærkede, ikke være nødvendigt at omtale alt det, som kun gaar ud paa Gentagelse, eller hvorom der nu er Enighed. Jeg kan kun i Almindelighed udtale min Tilfredshed over, at der dog paa adskillige enkelte Punkter, som vare omtvistede, eller hvorom der ved anden Behandling var Uenighed mellem Udvalget og Ministeren, nu er tilvejebragt en Afslutning. Det er dog Punkter, der til Dels ere af større Omfang og Betydning, og Afslutningen er der bleven en saadan, som jeg kan erklære mig tilfredsstillt med, uagtet den ganske vist langtfra naar, hvad jeg kunde have ønsket. Derved sigter jeg særlig til de to store Poster, som vedrøre, den ene Realstolerne og den anden, som jeg straks skal komme til at omtale, Kirkebygningerne. — Af de enkelte Ting, hvorom det ikke er lykkedes mig at erholde Tilslutning hos Flertallet, møder der jo først det Forslag, som jeg har stillet under Nr. 75, 600 Kr. som Ekspeditionssekretærhonorar. Jeg har selvfølgelig ønsket dette, fordi der er Trang dertil, fordi det til en vis Grad staar i Forbindelse med Bevillingerne til de ny Poster, som ere oprettede under mit Ministerium ved Rigsdagens Medvirkning, nemlig særlig Bevillingen til en Departementschef. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det hører med til og er en ganske naturlig Konsekvens af Bevillingen til den ny Departementschef, at der ogsaa bevilges Ekspeditions-honorar til en Fuldmægtig. Dette er noget, som maa siges at have været forudsat ved Loven af 1870 om de ministerielle Embedsmænd, og altsaa tør jeg sige, at fra det Øjeblik er det blevet en Mangel, som søles i Ministeriet, at dette Ekspeditionssekretærhonorar ikke er blevet bevilget; men der er jo ogsaa, saaledes som Forholdene nu stille sig, en særlig Opfordring dertil, idet det virkelig forholder sig saa, at Ministeriets Arbejde er blevet meget betydelig forøget; et Vidnesbyrd herom afgiver allerede den store Plads, som Vædringsforslagene og de dermed sammenhængende Bilag indtage i Rækken af de Vædringsforslag, som nu foreligge for det høje Ting. Og den Forøgelse af Arbejdet, som stadig er til Stede, vil ikke blive formindsket ogsaa med særligt Hensyn til, hvad der yderligere kan komme til ved forskellige Forslag, som for Øjeblikket ere under Behandling i dette Ting, og som særlig ville komme til at hvile paa Kirke-departementet; jeg tænker derved særlig paa Lovforslaget om Tiendeafsløsningen. Savnet vil blive saa meget mere trykkende nu som ved en ulykkelig Begivenhed en af de

bedste og klynigste Kræfter, som Ministeriet havde, nylig er bortfaldt. — De næste Forslag tror jeg ikke, at jeg behøver at udtale mig om, idet jeg ganske kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører bemærkede. — Saa kommer jeg til den hele store Række Forslag vedrørende Kirker eller Kapellers Bygning og de dermed sammenhængende Bevillinger. De faldt i to Grupper. Med Hensyn til den ene, hvor der dels er bygget og dels ogsaa skal bygges Kirker, men hvor der tillige kræves Bolig eller tillige kræves Præst, har jeg her ved tredje Behandling stillet Forslag, som i alt væsentligt fulgte det Mønster, som Udvalget havde givet ved Bevillingen til Ejstrup, et Mønster, som ganske vist langt fra naaede, hvad jeg ansaa for ønskeligt, men som jeg dog mente at kunne finde mig i for dog endelig en Gang at bringe en Løsning til Bæje af den hele Række af Spørgsmaal, som saa længe har staaet i Stampe; kun paa et Punkt har jeg gjort Afvigelse fra dette og ladet mit Forslag følge et ældre Mønster. Nu har Udvalget foreslaaet at bevilge de Forslag, der vedrøre Ejstrup, Besterø paa Væsø og Lindsnud, nota bene, dette sidste ikke paa den fuldbige Maade, jeg havde ønsket, men altsaa efter samme Mønster som for Ejstrup. Derimod ere Forslagene ikke tiltraadte med Hensyn til Kirken i Skibbild i Arnborg Sogn og Kirkerne i Voer og i Draab, uagtet altsaa Forslagene her vare stillede ganske efter det samme Mønster. Jeg beklager, at Udvalget ikke har ment at kunne gaa videre. Det gaar saa uhyre langsomt, og Udvalgets Stilling indeholder ikke en stærk Opfordring for mig til at komme ind paa noget raskere, end hidtil har kunnet finde Sted, at fyldestgøre de lokale Ønsker, som stadig gøre sig gældende. Der er ingen Opfordring for mig til at gaa raskere frem, naar Ministeriets Trivsel bliver saa meget hemmet, som Tilfældet vil være, hvis disse 3 Bevillinger gaa ud af Finansloven i Aar. Men det er selvfølgelig af de Ting, som man maa finde sig i. Naar der er Udset til, at man ad den indslaaede Vej, som for øvrigt ogsaa er fulgt for disse 3 Steders Bedkommende, kan komme videre, saa maa disse Steder vente til næste Aar, og andre Steder, hvor der ogsaa har været Ønsker fremme, saa meget længere. Jeg kan altsaa finde mig i den Løsning, som nu er givet for disse tre Steder, for Lindsnud, for Ejstrup og for Væsø, med en vis Beslagelse i øvrigt for det sidste Steds Bedkommende, fordi man kun har villet bevilge den residerende Kapellan der 100 Kr. til Befordringsudgifter. Jeg tror nemlig, at